Juni 2010

Het voelt als opnieuw beginnen, denkt Rosalia met een zucht. Ze zet zich neer in haar geliefde fauteuil die op dit moment van de dag grotendeels baadt in het zonlicht. Ze kijkt even naar buiten en ziet een meeuw zweven in de lucht, de vleugels wijd gesperd. Die heerlijke vrijheid van vliegen, mijmert ze.

Ze doet het bewust: wegkijken van wat op haar schoot ligt. De minuten tikken weg en haar leven flitst voorbij, het leven zoals zij het beleefde. Maar op haar schoot ligt haar leven, gezien door Louises ogen, hun leven. Besluiteloos staart ze voor zich uit. Vroeger zou ze de dagboeken zonder aarzeling hebben opengeslagen en verslonden. Vandaag voelt ze er meer voor om het verleden te laten verdwijnen in de tijd.

Wat wint ze erbij om de andere kant van het verhaal te belichten? Angst baant zich een weg in haar lichaam en houdt haar hart in een beklemmende handgreep. Wat als haar herinneringen niet stroken met wat er zwart op wit staat? Zal het haar eigen herinneringen doen wankelen? Hoe meer vragen opdoemen in haar hoofd, hoe meer Rosalia wil vluchten.

Een halfuur tikt voorbij, terwijl ze kijkt naar het schouwspel op het zonovergoten strand. Een strandbal vliegt heen en weer tussen vader en zoon. Windschermen worden in het zand vastgezet door mannen met ontblote bovenlichamen, ontsierd door een beginnend buikje. Moeders smeren kinderen in met dikke lagen zonnecrème om daarna met de nodige acrobatische bewegingen zichzelf te voorzien van een bescher-

mend laagje. Goed, denkt Rosalia, vele jaren terug lieten we de zon zijn gangetje gaan. Behalve dat de zonnebrand pijn deed, wisten we niets.

Ze ziet een kleintje water uit de zee halen en geduldig in het uitgegraven beekje rond haar zandkasteel gieten. Eindeloze emmers vullen de eindeloze put. Het water sijpelt weg, net als haar leven. Kleurrijke bloemen staan weelderig uitgestald en een grote bedrijvigheid heerst rond het bloemenwinkeltje. Er wordt geteld, onderhandeld, opnieuw geteld en uiteindelijk worden schelpen ingeruild voor de mooiste bloemen. Nog niet zo lang geleden zat Rosalia mee in de crêpepapieren bloemenzaak, zij het aan de zijlijn van de symmetrisch opgestelde bloemenpracht van haar kleindochter Sanne. De vastberadenheid waarmee Sanne haar winkeltje hield, ziet ze nu nog altijd terug in haar ogen. Ze bijt zich vast in het leven met dezelfde gedrevenheid. Het zijn stuk voor stuk mooie herinneringen, en veilige, denkt Rosalia. Waar en wanneer ze ook opduiken, ze geven haar een warm gevoel. Haar jeugdherinneringen daarentegen roepen geen nostalgie op. Daarom stelt ze uit waaraan niet te ontkomen valt.

Ze is er nog altijd niet aan uit of ze Louises kleindochter dankbaar moet zijn of niet. Op een zomers aanvoelende lentedag weerklonk de bel in Rosalia's hal. Niemand verwachtend, schrok ze op van het schelle geluid. Gehaast legde ze haar boek neer op het ronde metalen tafeltje, dat samen met twee sierlijke stoelen haar kleine balkon vult. Ze hield de parlofoon stevig tegen haar oor gedrukt en hoorde op de achtergrond een hoog kinderstemmetje.

"Rosalia, ik ben het, Mina en mijn twee kleine jongens."

Overdonderd door het bezoek liet ze Mina en haar gevolg binnen. Een wervelwind aan jongens raasde door haar kleine woonkamer. Alle

souvenirs, keurig uitgestald op haar kasten en salontafel, gingen één voor één door hun kleine handjes. Rosalia keek het tafereeltje aan met een glimlach. Wisten de jongens maar welke herinnering elk onbeduidend lijkend voorwerp vasthoudt.

"Oma stond erop dat ik dit persoonlijk kwam afgeven!" zei Mina met een treurige blik op haar nog zo jonge gezicht terwijl ze een stapel verweerde oude schriften, samengebonden met een glanzend gouden lint in een sierlijke strik, in haar handen duwt. Een schok ging door haar heen, maar ze wist het nog net te verbergen. Ze zuchtte toen Mina de deur weer uitging, haar achterlatend met veel onbeantwoorde vragen. Dagenlang piekerde ze zich suf over het waarom. Na al die jaren had ze veel verwacht van Louise, maar niet dit.

En hier zit Rosalia nu, met die stapel schriften op haar schoot: Louises dagboeken. Ernaast ligt een stapel met haar eigen dagboeken. Dit hadden Louise en zij wel gemeen, bedenkt ze: schrijven. Met nog steeds een weifeling wrikt ze de strik los. Haar hoofd stroomt vol met twijfels. Ze laat haar vingers zachtjes glijden over de verweerde donkere kaft van het bovenste dagboek. Ze vreest de confrontatie: Wie was ze eigenlijk voor Louise? Wat als ze na al die jaren zou ontdekken dat ze hun verhaal nooit volledig had begrepen? Ze zucht, laat de voortdurende aarzeling los en slaat de kaft open.